

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120290223
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6120290223.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a sudcov JUDr. Petra Tutka a JUDr. Jany Dudíkovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2 5, IČO: 53 255 739 proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom v C. B., D. XX, zastúpeného JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 36, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 3.219,45 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 8Csp/192/2020-264 zo dňa 9. marca 2023

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol tak, že žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 3.219,45 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1.766,59 eur od 23.03.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania a to titulom zmluvy o splátkovom úvere č. 5060842771.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol pôvodným rozsudkom zo dňa 14.10.2021 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Voči tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 14.10.2022 zrušil rozsudok a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie a uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní vytvoriť stranám sporu priestor vo veci konať a vyjadriť sa ku konkrétnym skutkovým tvrdeniam a vec právne správne posúdiť s odkazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 36/2020.

4. Po opätovne vykonanom a doplnenom dokazovaní na pojednávaní, súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu – Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaným bola uzatvorená dňa 12.08.2014 zmluva o splátkovom úvere č. 50608427, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 72 mesačných splátkach, pričom splátka úveru vrátane úrokov bola vo výške 51,85 eur, dátum splatnosti prvej splátky 18.09.2014 a poslednej splátky dňa 18.08.2020. RPMN úveru bola uvedená 25,77 %, priemerná hodnota RPMN 17,94 %, ročná úroková sadzba úveru 21,40 %. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola v sume

3.732,09 eur. Poplatok za poistenie k úveru splatný v termíne a periodicite splátky úveru bol vo výške 1,75 eur mesačne.

5. Vec právne posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 524, § 525 ods. 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. g), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. S ohľadom na skutočnosť, že žalobca nebol pôvodným veriteľom pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, ex officio skúmal, či žalobca, ktorý nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, disponuje v konaní aktívnou vecnou legitimáciou, aplikujúc ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dôvodil, že žalobca odvodzoval svoj nárok s poukazom na to, že došlo k zosplatneniu celého úveru, pričom konečná splatnosť úveru podľa zmluvy o úvere mala nastať dňa 18.08.2020. Zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k zosplatneniu dlžného zostatku úveru z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo strany žalovaného a ku dňu 22.01.2018 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. K zosplatneniu celého dlžného zostatku môže dôjsť len v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého veriteľ je povinný upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Mal za preukázané, že zo strany žalobcu bola predložená písomná výzva zo dňa 23.11.2017, v ktorej bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej pohľadávky vo výške 963,89 eur s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.01.2018. Za podmienku zosplatnenia dlhu považoval doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. Uviedol, že nakoľko žalobca o doručení výzvy zo dňa 23.11.2017 nepredložil doklad preukazujúci doručenie, prípadne odoslanie uvedenej výzvy, pričom tvrdenie žalobcu je v rozpore s tvrdením žalovaného, ktorý už vo svojom podaní doručenom súdu dňa 10.08.2021 namietal aktívnu legitimáciu žalobcu pre porušenie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre nedoručenie uvedenej výzvy žalovanému, mal súd prvej inštancie za to, že žalobca ako odosielateľ žiadnym vhodným spôsobom doručenie výzvy žalovanému nezdokumentoval, čím neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovanému bola bankou doručená uvedená výzva zo dňa 23.11.2017. Žalobcom predložené fotokópie podacích hárkov, z ktorých vyplýva, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.01.2018 a výzva pred postúpením zo dňa 18.12.2018 boli žalovanému zasielané na adresu uvedenú v zmluve o splátkovom úvere, s poukazaním na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9CoCsp/38/2021, nepovažoval za dôkaz preukazujúci, že sa podaná zásielka reálne aj dostala do sféry dispozície žalovaného a že sa mu bola skutočne aj doručená a že jej adresát sa s prejavom vôle odosielateľa oboznámiť. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že zosplatnenie celého dlhu žalovaného je neplatné z dôvodu, že pre platné zosplatnenie celého úveru sa vyžaduje doručenie oboch vyššie uvedených písomností. Pokiaľ banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, keďže ku dňu postúpenia pohľadávky (t.j. 22.03.2019) nebol splatný celý úver (konečná splatnosť mala nastať podľa zmluvy dňa 18.08.2020) a nedošlo ani k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a preto banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Z uvedeného dôvodu t.j. z dôvodu nepreukázania existencie splatnej pohľadávky, postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s bankovým zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 a záverom uzavrel, že nakoľko žalobca nepreukázal základný predpoklad platného postúpenia pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, ktorým je splatnosť postupovaného záväzku, zmluva o postúpení pohľadávky je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a teda žalobca nevstúpil do právneho postavenia pôvodného veriteľa zo zmluvy o úvere a nie je daná jeho aktívna vecná legitimácia v konaní. Z uvedeného dôvodu preto mal za to, že žalobcovi nie je možné priznať ani nepremiellané a neuhradené splátky do 13.03.2019 a preto žalobu žalobcu zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100%.

7. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, aby súd vyhovel žalobe v celom rozsahu, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalobca odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. V dôvodoch odvolania s poukázaním na § 151 ods. 1 CSP uviedol, že bolo nesporné, že právny predchodca žalobcu doručoval výzvy na adresu žalovaného uvedenú v zmluve o úvere, ktorá adresa nebola sporná a teda v konaní relevantne preukázal odoslanie všetkých výziev na adresu žalovaného podľa dohody zmluvných strán. Nakoľko žalovaný nepoprel doručovania výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá bola žalobcom riadne doručovaná, jedná sa o nesporné skutkové tvrdenie a preto súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru riadne vyzvaný na úhradu dlžnej sumy s upozornením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi, poukazujúc na viacero rozhodnutí odvolacích súdov, nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie nesporné skutkové tvrdenia žalobcu de facto poprel, ak právne uzavrel, že doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka preukázané nebolo. Nad rámec uvedeného podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s možnosťou postúpenia splatných neuhradených splátok, a teda ak nepovažoval vyhlásenie splatnosti úveru za platné, mal podľa názoru žalobcu priznať neuhradené a nepremiľčané splátky úveru splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku, najneskôr však ku dňu postúpenia.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v odvolaní na jednej strane uvádza, že konaní bolo nesporné, že žalobca relevantne preukázal odoslanie všetkých priložených výziev na adresu žalovaného podľa dohody zmluvných strán, a na strane druhej v priebehu konania sám priznal, že nedisponuje podacím hárkom ani doručenkou k uvedenej výzve (zo dňa 23.11.2017). Žalovaný tvrdenia uvádzané žalobcom v podanom odvolaní považuje preto za zmätočné a protirečiaci si, v snahe vyvrátiť ním uvedené skutočnosti, ktoré prezentoval súdu v priebehu konania a ktoré boli základom pre rozhodnutie súdu. S ohľadom na uvedené navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalobcu na náhradu trov žalovaného v odvolacom konaní.

10. Žalobca na vyjadrenie žalovaného reagoval v znení svojho odvolacieho návrhu, na obsahu ktorého zotrval.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobcu.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.05.2024 o 10,35 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 207/II.p., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

13. Žalobca podaným odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom

vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

17. Odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd preto s apelom na ust. § 387 ods. 2 CSP len dopĺňa odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že odvolacie námietky uplatnené zo strany žalobcu sú totožné s jeho procesnou obranou, s ktorou sa súd prvej inštancie vecne správne vysporiadal a to čo sa týka procesného postupu v zmysle § 185 a nasl. CSP, keďže v spore vykonal relevantné dokazovanie pre náležité rozhodnutie vo veci, ktoré vyhodnotil v zmysle § 191 a nasl. CSP, čím procesne nepochybil a rovnako vec právne správne posúdil a keďže odôvodnenie rozhodnutia spĺňa zákonné predpoklady v zmysle § 220 ods. 2 CSP, svojim konaním neodňal súd žalobcovi právo na spravodlivý proces.

20. V prípade, akou je prejednávaná vec, kedy v spotrebiteľských sporoch žalobcom je subjekt, ktorý odvodzuje svoju vecnú legitímáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávok, rozhodovacia prax súdov je ustálená v požiadavke skúmania aktívnej vecnej legitímácie najmä vo vzťahu k dodržaniu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách“), ktorý stanovuje podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky inému subjektu v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 OZ.

21. Na to, aby mohol veriteľ platne postúpiť pohľadávku v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách musí dodržať podmienky platného zosplatnenia spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 565 OZ stanovuje podmienky zosplatnenia úveru tak, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pričom v spotrebiteľských vzťahoch je nutné k ustanoveniu § 565 OZ aplikovať aj ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Upozornením podľa § 53 ods. 9 OZ má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa, a z ktorej obsahu musí byť zrejme jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu odseku 9, a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ a v súlade § 53 ods. 9 OZ. Netreba pritom zabúdať na skutočnosť, že zákonom požadovaný úkon dodávateľa po splnení kumulatívnych podmienok predstavuje hmotnoprávny jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý musí predovšetkým spĺňať zákonné znaky, náležitosti a podmienky bezvadnosti právneho úkonu. Úkon dodávateľa musí spĺňať podmienky jasnosti, určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu a jeho forma musí korešpondovať s formou právneho úkonu, ktorým sa zakladal spotrebiteľský záväzok. (Komentár k Občiansky zákonník I, 2. vydanie, 2019 ŠTEVČEK, DULAK, BAJÁNKOVÁ, FEČÍK, SEDLAČKO, TOMAŠOVIČ A KOL.).

23. Nakoľko sa jedná o jednostranný, adresovaný a hmotnoprávny právny úkon, tento musí byť stanovenej lehote doručený dlžníkovi. Ustanovenie § 45 ods. 1 OZ upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe

od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (uznesenie NS SR z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010, uznesenie NS SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

24. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

25. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

26. Z obsahu citovaných ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva povinnosť predchodcu žalobcu ako veriteľa upozorniť žalovaného ako dlžníka na možnosť zosplatnenia záväzku pred tým, ako k samotnému zosplatneniu dôjde. Ide teda o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to v prvom rade upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a následne o zosplatnenie úveru a žiadosť o zaplatenie celého dlhu. Podmienkou zosplatnenia dlhu je pritom doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

27. Žalobca o doručení výzvy zo dňa 23.11.2017 nepredložil doklad preukazujúci doručenie, prípadne odoslanie uvedenej výzvy. Tvrdenie žalobcu je v rozpore s tvrdením žalovaného, ktorý už vo svojom podaní doručenom súdu dňa 10.08.2021 namietal aktívnu legitimáciu žalobcu pre porušenie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre nedoručenie uvedenej výzvy žalovanému. Podanie žalovaného s námietkou nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu bolo doručené žalobcovi dňa 07.09.2021. Žalobca ako odosielateľ žiadnym vhodným spôsobom doručenie výzvy žalovanému nezdokumentoval, neuniesol teda dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovanému bola bankou doručená uvedená výzva zo dňa 23.11.2017.

28. Odvolací súd apeluje na to, že žalobca len predložil fotokópie podacích hárkov, z ktorých vyplýva, že listiny - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.01.2018 a výzva pred postúpením zo dňa 18.12.2018 boli žalovanému zasielané na adresu uvedenú v zmluve o splátkovom úvere, čo je nepostačujúce pre splnenie zákonných predpokladov v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, nakoľko pre platné zosplatnenie celého úveru sa vyžaduje doručenie oboch vyššie uvedených písomností samostatne, a preto aj odvolací súd má za to, že zosplatnenie celého dlhu žalovaného je neplatné.

29. Rovnako odvolací súd dopĺňa, že kópie poštových doručeníek (resp. kópie nedoručených zásielok), ktoré ale nie je možné priradiť k jednotlivým písomnostiam, ktoré mali byť žalovanému riadne doručované, neobsahujú označenie písomnosti, ale iba číselné označenie, ktoré nekorešponduje s predmetnými písomnosťami, čím je doručovanie do dispozičnej sféry príjemcu jednoznačne spochybnené (viď aj bod 26. z tohto rozhodnutia).

30. S poukazom na § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak zrejmé, že neboli splnené osobitné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, (§ 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), keďže pohľadávka nebola v čase postúpenia postupiteľná, ide o postúpenie v

rozpore so zákonom, a teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ s tým, že v konaní nešlo o nespornú skutočnosť. Keďže nie je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky, súd žalobu vecne správne voči žalovanému zamietol, keďže z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcovi neprináleží ani nárok na jednotlivé samostatné a nepremiľčané splátky.

31. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil s odkazom na ust. § 387 ods. 2 CSP.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %, nakoľko ani odvolací súd nevzhladol v spore dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).